

КРАЯТ НА АВРОРА

ЕЙМИ КАУФМАН И
ДЖЕЙ КРИСТОФ

Превод от английски език
Милена Илиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Aurora's End*

Copyright © 2021 by LaRoux Industries Pty Ltd. and Neverafter Pty Ltd.

Jacket art copyright © 2021 by Charlie Bowater

All rights reserved. Published in the United States by Alfred A. Knopf,

an imprint of Random House Children's Books,

a division of Penguin Random House LLC, New York.

Превод Милена Илиева

© Егмонт България, 2022

Редактор Габриела Кожухарова

Коректор Милена Александрова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2751-4

На членовете на нашите отряди,
без които бихме били изгубени:

Аманда,
Брендън,
а сега и на Пип.

1.

ЗИЛА

Рядко се изненадвам. Обичайно, независимо от ситуацията, изчислявам шансовете за възникването на възможните резултати и съм подготвена за всички вероятности.

И все пак в момента съм изключително изненадана, че все още съм жива.

Шест секунди стоях с увиснало чене и мигах бавно. Сега притискам два пръста отстрани на шията си за проверка на пулса, който е ускорен, но определено го има. Което подсказва, че не иде реч за неочаквана версия на отвъдния живот.

Интересно.

Поглеждам през илюминаторите на пилотската кабина, но това не ми помага с нищо – няма звезди, няма кораби, само мрак. Инстинктивно проверявам сензорите за близък и далечен обсег, които явно са сдали багажа. Колкото и да е странно, не засичам и помен от мащабната космическа битка, която се вихреше около нас преди броени секунди, точно преди ешваренското Оръжие да гръмне – случка, която има само един възможен резултат, а именно мълниеносното ни изпаряване в небитието.

Макар и да е невъзможно, фактите са следните – цялата силдратска армада, а също теранската и бетрасканската флотилия, както и Оръжието... са изчезнали.

...Интересно?

Не. Смущаващо.

Минавам на работен режим, правя онова, което ми диктува обучението, и карам древния навигационен компютър на силдратския ни кораб да обозначи всички видими звезди, гънкови портали и други забележителности с цел да определи местоположението ни към момента.

Чакай. Защо говоря в множествено число?

Включвам интеркома.

– Финиан, Скарлет, още ли...?

– *Дишахме?* – долита леко прегракналият глас на Фин.

– Е, това отговаря на въпроса ми.

Залива ме облекчение, което не се опитвам да предотвратя. Неэффективно е да се противопоставяш на усещания от този род. По-добре е да ги оставиш на естествения им ход.

– *В момента аз съм едно много объркано момче* – продължава Фин.

– *Ама ние... не избухнахме ли преди има-няма половин минутка?* – пита Скарлет по връзката.

– ... *Чакай да проверя* – отвърща Фин.

Чувам тих писък. Мека въздишка. Секундите се точат и аз почти се изкушавам да задам въпрос, когато Финиан най-после проговаря:

– *Мда. Определено още сме живи.*

– Проучвам ситуацията – уведомявам ги и в същия миг компютърът звънва тихичко. – Задръжте така.

Правя справка с насочващата система на компютъра и усещам как малка бръчица се вкопава между веждите ми. Няма и помен не само от мащабната битка, която е трябвало да ни убие, но и от планетарните тела в Теранската слънчева система. Няма ги Нептун, Уран, Юпитер.

Всъщност сензорите не улавят никакви звездни формации, близки или далечни.

Никакви системи.

Никакви звезди.

Явно сме се... преместили.

И аз нямам представа къде.

Интересно И смущаващо.

Нова иконка изниква на сензорния дисплей и показва, че зад нас има нещо. Двигателите ни все така не работят, извадени от строя по време на битката, затова включвам задните сензори, за да видя с очите си какво се случва в необятния космос откъм кърмата.

Там...

Тоест...

Аз, хм...

Аз...

Престани веднага, легионер.

Вдишвам дълбоко и изправям решително гръб.

Не проумявам видяното.

Ето защо, като всеки учен, каталогизирам онова, което засичат уредите.

Корабните сензори отчитат колосални колебания в гравитационния и електромагнитния спектър, взривове на квантови частици и необясними вибрации в подпространството. Камерите на кърмата обаче не улавят почти никакви прояви на това явление във видимия спектър.

В първия миг даже решавам, че камерите са повредени. Защото всичко тъне в пълен мрак. Но после нейде в далечината избухва бледа светлинка, слаба пулсация на разпадащи се фотони. И в мигновено мораво сияние на този разпад аз зървам нещо, което не знам как да опиша другояче, освен като...

Стихия.

Тъмна стихия.

Исполинска е. С площ от трилиони и трилиони километри. И е напълно черна, ако не броим мигновените фотонни експлозии в недрата ѝ – мазна, къкреща празнота, толкова абсолютна, че светлината просто *умира* в нея.

Знам какво е това.

– Буря – прошепвам. – Буря от тъмна материя.

Присъствието ѝ би било странно само по себе си, предвид факта, че преди броени минути се намирахме в покрайнините на теранското космическо пространство, където не съществуват такива анома-

лии. Още по-странното обаче е, че аз засичам и друго. Увеличавам образа и подозренията ми се потвърждават. Дясно на борд, очертана в сребристо на фона на беснеещата буря от чернота... има космическа станция.

Голяма и грозна конструкция, построена да върши работа, а не да гали окото. Изглежда пострадала – ослепително бели гигантски мълнии ближат повърхността ѝ. От близката към нас страна изтича пара под налягане – гориво или, за зла участ на екипажа, кислород и атмосфера, досущ топъл дъх в студен ден, засмукан от безкрайния врящ мрак.

Ако станцията е теранска, значи е древна, поне според спецификациите на дизайна си.

Но това не обяснява какво изобщо прави тук.

Нито как *ние* сме се озовали тук.

Пълно безумие.

– *Зила?* – вика ме Скарлет. – *Какво се случва навън? Виждаш ли ешваренското Оръжие? А вражеската флота? В опасност ли сме?*

– Ами... – Не съм сигурна как да отговоря на въпроса ѝ.

– *Зила?*

От станцията излиза дебел кабел от лъскав метал. Дълъг е стотици хиляди километри, гърчи се и се вее свободно, но единият му край е прикрепен здраво към обрулената конструкция. В другия му край, който стига до периферията на врящата буря от тъмна материя, има огромна правоъгълна рамка с опънато на нея платно, чиято повърхност се гъне като живак или локва бензин. Изглежда миниатюрно на моя екран, но самият факт, че го виждам от такова разстояние, означава едно – платното е исполинско.

Знам, че е невъзможно, иначе бих си помислила, че...

– *Непознат кораб, навлезли сте в забранено теранско пространство. Идентифицирайте се и дайте кодовете за достъп, в противен случай ще открием стрелба. Имате трийсет секунди да се подчините.*

Гласът припуква в пилотската кабина, дрезгав и неприятен. Пулсът ми се ускорява малко, което не ми помага.

Не виждам друг кораб. Откъде идва гласът?

Дори да оставим настрана факта, че не разполагам с кодове за достъп, нямам представа дали призивът идва от приятел или враг.

Не че отрядът ни има много приятели в момента.

Включвам корабния интерком и казвам бързо:

– Скарлет, моля веднага да се явиш на мостика. Опряхме до дипломация.

– *Непознат кораб, идентифицирайте се и дайте кодовете за достъп. Неподчинението ще бъде изтълкувано като враждебен акт. Остават ви дваайсет секунди.*

Плъзвам поглед по контролното табло и се протягам – всички силдрати, дори дванайсетгодишните, са по-високи от мен – за да натисна копчето, което ще превключи комуникационния канал от аудио към видеорежим. Трябва да знам кой ми говори.

Лицето, което се появява на комуникационния монитор, е покрито от черна дихателна маска с дебел маркуч, който се губи някъде извън обхвата на камерата. Маската скрива всичко под очите на пилота, а шлемът крие всичко над тях.

Все пак е ясно, че насреща ми е теранец, най-вероятно от източноазиатски произход, с неизяснена възраст и пол. Колкото и да е странна ситуацията, е по-вероятно да се разберем с теранец – все пак сме от една раса.

– Моля, изчакайте – казвам. – Повиках Лицето на нашия отряд.

– *Идентификационните кодове!* – настоява пилотът, присвил очи. – *Веднага!*

– Разбирам – отвърщам аз. – Не мога да ви дам кодовете, но...

– *Нарушавате забранено теранско пространство! Имате десет секунди да издиктувате кодовете за достъп, в противен случай ще стрелям по вас!*

Наоколо ми внезапно се включват аларми, примигват предупредителни светлини и по таблото разни силдратски символи грейват, а от високоговорителя се чува лаещ глас. Не разбирам думите, но знам какво казва.

– **ВНИМАНИЕ, ВНИМАНИЕ. КОРАБЪТ Е ХВАНАТ НА ПРИЦЕЛ.**

– *Пет секунди!* – вресци онзи.

– Моля ви – повтарям. – Моля ви да изчакате...

– *Стрелям!*

Виждам как на екраните се появява мъничка светла линия.

Нямаме двигатели. Нямаме навигация. Нямаме защиты.

Вече трябваше да сме мъртви. Изпепелени заедно с Аврора и Оръжието. Обаче ми се струва някак нечестно да умираме пак.

Светлинката скъсява разстоянието.

– Моля...

Торпедото намира целта си.

Пламъци поглъщат мостика.

ТРЯЯЯЯС.

2.1

СКАРЛЕТ

Черна светлина гори в бяло по кожата ми. Усещам на вкус звука около себе си, металически по небцето ми, чувам докосване и долавям миризма, а всичко, което съм била, съм и някога ще бъда, се раздира на малки парченца и едновременно с това се събира и се събира, и се събира...

– Скар?

Отварям очи и виждам други насреща си.

Големи.

Черни.

Хубави.

Финиан.

– Ти усети ли...? – питам аз.

– Това беше ли...? – казва Фин.

– Странно – довършваме в един глас.

Оглеждам се. Особено чувство за дежавю плъзва като зловеща черна котка по гръбнака ми.

Стоим в коридора пред двигателния отсек, точно където стоим преди минутка, когато ешваренското Оръжие изстреля гигантски лъч злобно унищожение право в красивите ни лица, а после се самовзриви на мънички светулчици. Но, радост невиджана, явно не сме мъртви.

Това е добра новина по няколко причини, по-точно две.

Първо – разбира се, и честно казано – би било много лош ход от страна на вселената да похаби задник като моя в огнена космическа

експлозия. Така де, такива задни части се срещат колко... веднъж на хиляда години?

Второ, това означава, че момчето срещу мен също не е мъртво. Странно, но този факт се оказва много по-важен за мен, отколкото бих си признала преди няколко часа.

Финиан де Каран де Сийл.

Той изобщо не е мой тип. Мозък вместо мускули. Мрачно недоволство, безгранично като галактиката. Обаче е смел. И е умен. А сега, понеже стоя близо до него, ща не ща, изпивам с поглед рошавата бяла коса, гладката светла кожа и устните, които почти целунах, докато се канехме да умрем.

Но само и единствено поради тази причина.

Защото всеки миг със сигурност щяхме да умрем, нали така?

Гледаме се взаимно, с пълното съзнание, че ни делят сантиметри. Обаче никой от нас не отстъпва назад или встрани. Той ме гледа в очите и аз отварям уста, само дето за пръв път, откакто се помня, нямам представа какво да кажа, и единственото, което ми спестява неудобството от онемяването – на мен, дето ме бива само в *говоренето* – е гласът на Зила, който долита пресекиливо по интеркома:

– *Финиан, Скарлет, още ли...?*

– Дишаме? – казва Фин, леко прегракнал.

– *Е, това отговаря на въпроса ми.*

И ето го пак. Онова зловещо усещане, все едно черна котка ходи по гроба ти.

– В момента аз съм едно много объркано момче – продължава Фин.

– Ама ние... не избухнахме ли преди има-няма половин минутка? – питам аз.

Той пак ме поглежда в очите. Ясно долавям онази почти целувка помежду ни, знам, че и той я усеща. Виждам как събира смелост, поема си дълбоко дъх.

– ...чакай да проверя – отвръща Фин.

Припуква статично електричество, щом той бръсва с пръсти моите. Хваща ръката ми и ме гледа една идея по-дълго с мълчалив

въпрос в очите. Изобщо не е мой тип, обаче не се отдръпвам. Затова пък той се навежда към мен, все по-близко и по-близко, и въпреки че вече не се каним да мрем, ме *целува*, леле мале, Съзидателю, целува ме и усещането е като живо електричество по устните ми и по гръбнака. Притисвам се в него, отвърщам на целувката и цялата потръпвам от приятен гъдел, щом ръцете му се плъзват надолу и се спират върху задника, който дори вселената не би посмяла да изпепели, и го *стисват* точно както трябва.

Е, Финиан де Каран де Стийл. Благословени да са звездите ми.

Кой във вселената би предположил, че това ти се удава?

Устните ни се разделят и някъде дълбоко в мен отеква болка, щом Фин отдръпва глава, за да отговори на Зила по интеркома:

– Мда – докладва той. – Определено още сме живи.

– *Проучвам ситуацията* – отговаря Зила. – *Задръжте така.*

Интеркомът припуква, после се изключва и двамата оставаме сами. Все още притискаме тела, целувката виси помежду ни и аз знам, че ако някой от нас не проговори, пак ще се награбим. А като се имат предвид обстоятелствата, това едва ли е най-умната идея.

Свеждам поглед към ръцете му.

О, да още са на задника ми.

– Когато Зила каза да задържим така... не съм сигурна, че имаше предвид точно това, Де Сийл.

Той се засмива притеснено и дръпва ръце.

– Извинявай.

– Няма за какво.

И се мятам повторно към устата му – кратък, но адски горещ сблъсък. Преди да се дръпна, го ухапвам лекичко по долната устна, колкото да знае, че още съм гладна.

– Но трябва да си поговорим за случилото се току-що – заявявам.

– Да. – Фин въздъхва дълбоко и отстъпва назад, след което прокарва пръсти през настръхналата си бяла коса. Металният екзоскелет стига чак до върховете на пръстите му. – Да, трябва.

Все така стоим в коридора пред двигателния отсек, вратите са все така запечатани. Въздухът вони на изгоряла пластомана, стопени

кабели и дим. През плексигласа виждам какво е причинило торпедото на двигателите ни и макар да не съм експертка, знам, че машинариите не следва да са разпарчетосани по този начин.

– Без тези няма как да летим – изтъквам.

– Кой ти е казал, че не ставаш за Гайка?

– Всички инструктори в Академията, а също кариерният съветник и деканът на Инженерния факултет.

Финиан се подсмивва и хвърля поглед наоколо ни. Тъмните му очи се спират на тавана, а после и на съсипаното двигателно отделение. Сетне погледът му пуска котва върху гърдите ми. Челюстта му леко увисва и аз буквално виждам как очите му се оцъклят под кон- тактните лещи.

Не мога да проумея какво толкова намират момчетата в циците.

– Хей! – Щраквам с пръсти. – Знам, че са сензационни, но може ли да се съсредоточиш върху непосредствената задача, Де Сийл?

– Не – отвръща той и почуква с пръст по гърлото си. – Медальонът ти. Помниш ли?

Посягам към шията си. Към медальона, който намерихме в Доминионския депозитар в Изумрудения град. В трезора имаше дар за всеки от нас, оставен от адмирал Адамс и боен лидер Де Стой. Така Тайлър получи новите си ботуши, а Кал се сдобил с табакерата, която му спаси живота. Финиан получи химикалка, което го вбесяваше по един особено смешен начин, а Зила – чифт обици с висулки във формата на ястреби. Аз пък получих тази диамантена огърлица с инкрустиран надпис *Следвай план Б*. Само дето точно преди да ни взривят на съставните ни молекули, Фин осъзна, че камъкът изобщо не е диамант.

– Това е ешваренски кристал.

Да, да, знам, че е странно. И преди сме намирали ешваренски кристал в Гънката – сондата, която отведе Ари в Ехото. Но това изобщо не обяснява защо командирите на Академията са ми оставили колие с висулка от този материал.

Нито защо още сме живи.

Адреналинът от разминаването на косъм със смъртта и разминаването на косъм с целувката, последван от *категорично* разминаване със смъртта и – о, да – съвсем реалната целувка, вече се оттегля и ръцете ми започват да треперят. Но очите ми все така шарят по тялото на Финиан, докато той оглежда коридора по своя си объркано раздразнен начин, сякаш е дълбоко убеден, че вселената нарочно му погажда мръсни номера, за да му развали кефа. Крайниците му са подсилени от сребристата обвивка на екзокостюма, кожата му е бледа като на призрак, черните му очи са присвити. Той накланя глава и казва предпазливо:

– Не че се оплаквам, но сме заседнали на борда на силдратски кораб, докато навън, в теранското космическо пространство, се вихри епична битка. Незнайно как взривът на Оръжието ни подмина, но... как така някой терански изстребител още не ни е гръмнал на малки парченца?

Съвсвам вежди и се включвам в общата комуникационна система.

– Зила? Какво се случва навън? Виждаш ли ешваренското Оръжие? А вражеската флота? В опасност ли сме?

– *Ами...* – отвръща тихо тя.

– Зила?

Поглеждам към Финиан. Долавям го в него, както го долавям и в себе си. Онова неприятно, пълзящо по гръбнака усещане. Чувството, че...

– Скар – обажда се той, – този разговор ми се струва... дяволски познат.

– Знам за какво говориш.

Фин клати глава и се мръщи.

– Звучи глупаво, но изпитвам съвсем реалното усещане за...

– Дежавю.

Той примигва.

– Какво, да му се не знае, е *дежавю*?

– Вид усещане. Чувството, че вече си казвал или правил нещо и преди.

– О. Вярно – кима енергично Фин. – Точно това изпитвам в момента. Ние, бетрасканите, му викаме *так-ше*.

– Да, знам. Но на Тера му казваме дежавю. Идва от френски.

– Нищо не знам на френски.

– Стой с мен – намигам му. – Ще те науча на това-онова.

Зила ни прекъсва по интеркома, гласът ѝ е напрегнат:

– *Скарлет, моля веднага да се явиш на мостика. Опряхме до дипломация.*

И ето го пак онова чувство. Че сме си разменяли същите реплики и преди, че вече сме *изживели* този момент. Нещо повече, че той е приключил много, ама *много* зле. Протягам ръка, Фин я хваща без колебание и двамата хукваме по коридора. Екзокостюмът на Фин издава тихи съскащи звуци, а ботушите ни блъскат по металния под, докато вземаме на бегом стъпалата към мостика.

Зила седи на пилотското кресло и изглежда леко притеснена, което при нея се равнява на тотален нервен срив. На пръв поглед визуалните ни системи изглеждат мъртви – всички екрани тънат в непрогледен мрак. Няма планети, няма дори *звезди*, което си е направо...

Не, момент. Част от камерите все още работят. Един от екраните показва малка, боклучава на вид космическа станция, която влачи тежък кабел в иначе свършената чернилка.

В това няма грам смисъл...

Едва допреди няколко минути участвахме в епична космическа битка в покрайнините на Слънчевата система. Къде са се дянали армадите? И откъде се е взела тази станция? И защо не се виждат никакви звезди?

Поглеждам към Зила за някакво обяснение, тя среща погледа ми и макар че звучи откачено, някъде дълбоко в себе си знам, *знам, ЗНАМ...*

– Явно и вие изпитвате усещането, че този момент се повтаря – казва тя.

– Думата е френска! – заявява Фин.

На екраните грейва пулсираща светлина. Не е ярка, на цвят е тъмно-номова и трае само няколко секунди. Стомахът ми обаче прави

грозно малко салто, защото краткият проблясък ми е показал, че навън не се шири единствено мрак. Има и друго, нещо като... нещо като стихия. Мазна, връща колизия от тъмни пипала, толкова голяма, че мозъкът ми отказва да я осмисли.

Фин мига бързо.

– Това да не е...?

– Буря от тъмна материя – мърмори си под нос Зила. – Да.

Поглеждам към комуникационните екрани – в долния им край се нижат силдратски символи и усещам вкус на изгорял метал в устата си. На екрана определено има теранка – млада – но лицето ѝ е почти изцяло скрито от пилотски шлем и дихателна маска. На яката ѝ лъщят двата символа с форма на диамант, които обозначават лейтенантски чин, но ако се изключи това, униформата ѝ няма нищо общо с Теранския отбранителен флот. Първото ми впечатление е, че мацката е гадинка от седемнайсетото ниво. Обаче гласът ѝ звучи маааалко несигурно.

– *Чуйте... трябва да се идентифицирате и да ми дадете кодовете за достъп. Остават ви десет секунди.*

Технически погледнато, Отряд 312 е издирван за галактически тероризъм, така че решавам да не бързам с идентификацията. Приглаждам косата си назад, вадя чаровна усмивка от торбата си с хитрини и измърквам в микрофона:

– Не мога да ви опиша колко се радвам да ви видя, лейтенант! Мислехме, че сме в голяма беда. Корабът ни е повреден, двигателите не работят и се нуждаем от помощта ви, край.

– *Това е забранен район – отвръща пилотката с бегло потреперващия си глас. – Как се озовахте тук? И защо сте с такъв кораб?!*

– Историята е адски дълга, лейтенант. – Усмиввам се топло и дружески. – Но в момента животоподдържащите ни системи не са в цветущо състояние, така че, ако ни изтеглите, ще ви черпя едно и ще ви разкажа всичко с подробности.

Следва дълга пауза, а аз така стискам зъби, че може и да си счупя някой кътник.

– *Добре* – казва накрая пилотката. – *Ще изстрелям изтеглящ кабел към вас и ще ви откарам до доковете. Но ако направите и едно грешно движение, ще ви гръмна, без да ми мигне окото.*

Усмихвам се.

– Страхотно, много ви благодаря, лейтенант.

– Мерсиии! – Финиан подскача зад мен и маха с ръка. – Колкото сте красива, толкова сте и мъдра, мадам!

Гласът на пилотката се вледенява. Малкото, което виждам от изражението ѝ, се вкаменява.

– *Имате скапан бетраскан на борда?!*

Наоколо пищят аларми, примигват червени светлинки, грейват силдратски символи, а вътрешната уредба лае ли, лае:

– **ВНИМАНИЕ, ВНИМАНИЕ. КОРАБЪТ Е ХВАНАТ НА ПРИЦЕЛ.**

На екраните се появява мъничка светла линия. Поглеждам колелите си с ужас и безсилие. Нямаме двигатели. Нямаме навигация. Нямаме защиты.

– Ох, мамка му... – прошепвам.

– Скар... – казва тихо Фин.

Светлинката се приближава. Пръстите ни се докосват.

– Не се бойте – мръщи се Зила. – Не боли много.

– ...Кое? – питам аз.

Торпедото ни застига.

Мостикът избухва в пламъци.

ТРЯЯЯС.

**ОЩЕ ОТ
ЕЙМИ КАУФМАН И ДЖЕЙ КРИСТОФ**

ПОРЕДИЦАТА „АВРОРА“

ИЗГРЕВЪТ НА АВРОРА

ПЛАМЪКЪТ НА АВРОРА

ТРИЛОГИЯТА „ДОСИЕТО ILLUMINAE“

ИЛУМИНЕ

ГЕМИНА

ОБСИДИО

ДРУГО ОТ ДЖЕЙ КРИСТОФ

ТРИЛОГИЯТА „НИВГАНОЩ“ (ЗА ВЪЗРАСТНИ):

НИВГАНОЩ

БОЖИГРОБ

МРАКОЛУНИЕ